

המסעדה במסעדה

צילום: ערן הרדוף

כמה עצות למי שאורחים לא קרואים הפרו את שלוותו הגלילית: השאירו את הארנק בבית, וצאו לסיור שיוביל אתכם אל מעדני מסעדתו של סלים שופי בברכת רס. התכבדו במנה אחת אפיים של כדורי פלאפל, כמה סלטים לעיצוב התיאבון, ואל תדלגו על הטלה המקומי. האורחים כבר ישלמו

מיכאל בן דרור

רצינו לעשות לכם הפתעה. נשמע מוכר? הווג שהיכרתם כטיול האחרון לחו"ל מפתיע אתכם כשבת עם שחר (וזהו שמו של הבן), ואתם נמצאים דווקא בעיצומו של סידור הכוידעס/שטיפת הבית/גב תפוס (מחקו את המיותר). והנה, הם כפתו, זורחים מטמטום וחוסר טקט, ואנחנו, כלומר אתם, אנה אנו (אתם) באים?

מרור זה בא להתמודד עם שאלת האנה, ולהציע מסלול קליל לאורחי הפתע, המפירים את שלוות אנשי הגליל בלא התראה. מכאן ואילך, על כן, יש להתיירד עם ההנחיות בשום שכל. וזה הולך ככה:

א. יש לנסות ולשכנע את האורחים לצאת למסלול לכרם. אם ההמלצה אומצה, נא לדלג ישירות לסעיף ד'.

ב. לא הלך? נא להיכנס לרכב המארחים בפטרונות מובנות.

ג. את הארנק יש לשכוח, כמובן, בבית. אנחנו רק בני אדם, לא?

ד. קרימה לעבר ברכת רם, ואל ארון סלים שופי. ה. המסלול (להלן).

אין ספק, כי גולת הכותרת היא המסעדה במסעדה. אך בטרם נעבור לתוכנית האמנותית, יש לשקוד על המתאכנים. על כן, יוצע נא מסלולן של טרס-חומס,

על מנת להכין לכבות, לביבות ולבן (וככש בתנור גם).

יאה לרכב של אורחים

וראשית, להיכן לא ניסע הפעם? ובכן, לבניאס, לתל-ידן, למבצר נמרוד ולמפלי הבניאס, הסער ועין קיניה, המוכרים כוודאי זה מכבר. על כן, נחלוף על פניהם בנוו מסוים השמור למקומיים, ונעלה למשל, לנוו אטיב. משם, נמשיך מעלה עד למסעף הפונה שמאלה (צפונה) למג'דל שמש ולחרמון. אלא שמכאן דווקא נמשיך הישר מזרחה על פי השילוט הרו משמעי, למסעדה.

לאחר כקילומטר נוסף נפנה ימינה (דרומה) לעבר נחל נמרוד, היאחזות נחל היושבת בראש הר קטע וצופה היטב על איזור ברכת רם ועמק יעפרי. אם נוכל לש"ג, הרווחנו תצפית נאה. ולא – נברר אצלו היכן החברה. תשובתו, "יושנים", תבהיר לנו כי אכן, הנחל ממשיך לזרום. כביש הכניסה היאחזות עתיר באבן חול אדומה ובחרסיות. המראה יפה ומזכיר לנו נופים אחרים בארץ אחרת. אך באין כניסה היאחזות, נסתפק בתצפית טובה כחצי ק"מ כמעלה הכביש משמאל (מזרח). בנוף נחמד זה נרד בואך עמק יעפרי. מטעי הדרוזים הולכים ומתפשטים לכל עבר ומעפילים אל המדרונות שמשני עבריו. עוד רונם, עוד עץ. עמק יעפרי, הלא הוא עמק התפוחים והרובדבנים, עתיר בריכות מתכת מעוגלות

ככפתורים. בעבר הלא רחוק היו אלה בריכות אבן ציוריות. חלקן עוטות מעטה גפנים להתפאר, להגביר רומנטיקה ולהאדירה. אלא שיום אחד בלתי בהיר, לפני כ-15 שנה, גילו דרווי הגולן את הרכת, או בערבית, השוויים אפאראט, ומאז, מעוטרים העמק וסביבותיו בעשרות רבות של בריכות אגירה. תמונות מעולם אחר, וזה נראה אפילו לא רע.

מן התצפית נמשיך במרד, אנב התפעלות מן הנוף הארמזם החריג. בהגיענו אל כביש מסעדה-מג'דל שמש נפנה שמאלה (או צפונה) ולאחר 1.5 ק"מ ימינה (צפון-מזרח), אל העמק. כאן, נאפס כשנית את ספידומטר האורחים, ולאחר 1.7 ק"מ נראה משמאל (מזרח) את אפיקו הנסער של ואדי סער. כאשר הנחל רגוע, ניתן לפנות שמאלה, לצלוח את המצולה, ולהמשיך כ-1.6 ק"מ בדרך לא דרך היאה רק לרכב של אורחים. בולמים ליד שרידי טחנת קמח וממול כבר כביש המערכת הבלתי נגיש. זה, כמובן, הסוף, וחבל.

נביעתו של הנחל היא בראס אל נבע, כ-300 מ' מזרחית לכביש המערכת, אך עדיין בתוך שטח ישראל. אין כל דרך להגיע אל המעיין, אך ניתן לצפות אליו ממרומי הטחנה. זהו אחד המעיינות המשכנעים ביותר בארץ, והוא פורץ מקור הסלע כאילו טרקטור עלה שם עלי שטוצר. מימיו רצים על גבי אקוודוקט נישא על עמודים, והיום מונח עליו

צינור. לאורך המסלול כולו מספר טחנות קמח עתיקות יומיו. בעונת ההשקיה חרב הנחל, אך מימיו שופעים בצינור לטובת המטעים שבמק, וכמובן ברכת רם, הלא היא המאגר האופרטיבי הגדול של צפון הגולן. אגב, על מנת למנוע אי הבנות, מסלול זה, חרף סמיכותו לגבול, מומלץ גם לסתם צעידה ברגל, והמראות מתחלפים להם עם עונות השנה.

נשוב איפוא לכביש חוצה יעפרי, ונמשיך דרומה, בינות למטעים, כאשר משמאל (מזרח) עדיין מלווה אותנו אפיקו הזורם של הנחל ושרידי טחנותיו. בשלהי מאי וראשית יוני יוצאים הדרוזים לציד הרובדבנים וילדים מוכרים את האדום-האדום הזה בכבישי האיזור. מימין (מערב) נראה את נבי יעפרי, קודש הקורשים לדרווי הגולן. המקום הולך ומתפתח, הולך ומתרחב. רביחות (זבחים) רבות נערכות סביבותיו, עדות לנדר שצלה, ולעתים סתם כך ללא סיבה מובנת.

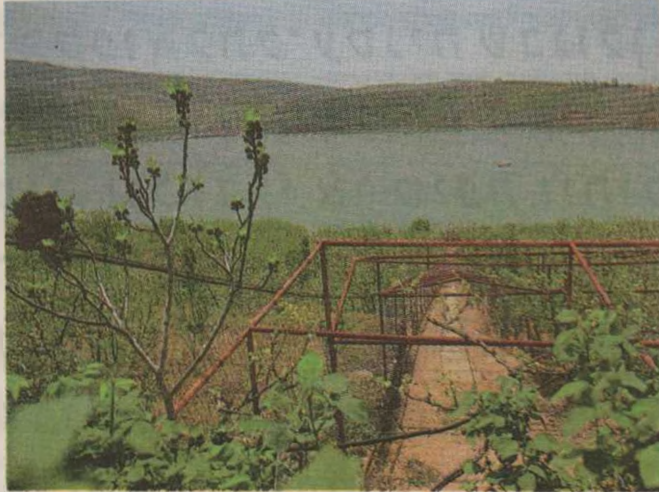
ידוע כי החלווה, מקום התפילה הדרוזי, מוצנע בדרך כלל מעין זר שלא להכעיס, זכר לרריפות העבר. לעומת זאת, זכו קברי השייחים לפריחה של ממש בימים אלה, כאשר אין שום סיבה להסתתר וכאשר השפע והאושר ניכרים בכל.

פלאפל מעולם אחר

יוצאים מעמק התפוחים אל אורו של העולם

צילם: ערן הרדוף

הנוף והאווירה, הם הם התמורה האמיתית

ביתן הפיתות הדרוזיות, הלבנה והזעיר

שבנתיב העליה לחרמון במגדל שמס. אך עדיין זהו אוכל מזרחי ולא, ננית, שירה של ממש. אך אין ספק כי הנוף והאווירה, הם הם התמורה האמיתית. ארוחה אצל אדון שופי היא ארוחה וגם אירוע. אך בטרם נעבור לנעלם הבא, הרי אזהרה: בשבתות עמוסות מטיילים כדאי להימנע מלהגיע אל המקום. לפחות לא בשעות הלחץ. גולשי החרמון הסמוקים גורשים את המקום בתוספת טיולי המועצה האזורית שעד הנגב, ובכלל. בשולי היום הולך. על כן, אנו עדיין צמודים למתחך אורחי הפתע.

פרט נוסף הראוי לציון הוא סגירה מוקדמת. כי אכן זהו קסם של נוף ומיטב מנעמי המזרח, וככל שמעריב היום, כן תוסיף האווירה יופי ומרגוע, אבל בדיוק כרגע הכי הכי, סוגרים. בחורף, כ-18.00 בערך (והירות! שימו לב לבערדך), ובקיץ, בסביבות 20.00 (כנ"ל). על כן נא לציין בזמן, שסלים שופי הוא עלא כיפק, אך לא לארוחות ערב אירועיות.

ובכן, ישאל השואל התם, היכן באורנו כן ימצא המקום ובו אווירה רומנטית ומיוחדת, והוא איכותי ומומלץ ואיננו נסגר עם קריאת הינשוף? התשובה על כך, ידידי, תהיה בגליון הבא, ונא להתאזר בסבלנות או משהו כזה. נשחרר רק רמו, כי כותרתה של הרשימה בגליון הבא תהיה קאוובי עד חצות כמרום גולן. זהו. ויותר לא תוציאו מאיתנו מילה בעניין.

הסלטים כוללים למשל את הפאטוש, הסלט הלבנוני המכיל ירקות, קרעי פיתה וצמחי כר, וסלט הירקות הדרוזי, סלט העיילת המכיל עולש... את זה האחרון, מגדלים עתה אנשי האיזור כנגיהם.

הקובה, טוען ידידי, מבין גדול בעניין וקובולוג אמיתי, הוא מן המשובחים, והשטח כולו מלא בממולאים כאלה ואחרים, תמיד טרי. אך פסגת התפריט היא כמובן במשפחת הבשרים, ובראש המצער הכבש בתנור, ולמעשה, טלה חף מפשע שתמיד עצוב לו כשאנו חוגגים. במשפחת הדגים חוגגים הפורל והאמנון. והרי המלצה: כותב שורות אלה מוכן לצייד טועמי צמרת ואנשי אגודת רל"ף (רק לא פורל) במכתב המלצה אישי, וזהו אחר מן הסודות הצפוניים השמורים ביותר. אי שם בין צומת גולני לג'בל דרוז, קיימת מסעדה נסתרת אשר בה לא ימצא פורל. אפילו לא קשקש. השטח נקי. ובחזרה לאולפן.

הקינחים קוננוציונליים, בתוספת בקלאווה וסחלב, אותו למשל, תמיד כדאי להזמין בשל סגולותיו המופלאות.

עד קריאת הינשוף

הדי הרדוף: מסעדתו של שופי טובה, לעניות דעתי. משאר המסעדות הדרוזיות באזור, כולל הללו

אפיים. ומכאן, קצרה הדרך אל הקומה השנייה.

עכשיו, כדאי לתרגל את תרגיל הסטריאוטיפים הידוע. יש? יפה. אז נא לפקוח את העיניים ולהביט ישר לפניכם אנב מצמוץ קל. והנה זה לפנינו, האיש כמלוא תארו והדרו. וראו זה פלא, ממש כפי שרמיינתם. סלים שופי ובנו סלאח הם בני מגדל שמס. עד שנת 1970 היו פלאחים, או ליתר דיוק, נוטעים. מטעי שופי עדיין מניבים הרבה, והתפוחים והדוברבים מן החלקה הסמוכה עדיין מגיעים בעונתם ונמכרים גם ברחבה למטה.

הטועים מתפלגים לשני חלקים כלתי צורקים: הללו השואפים לשבת ככותל הדרום ולחות ככרכת רם המנצנצת מתחת, והצפוניים, השוקעים במחשבות נוכח החרמון ועמק יעפורי. אך מכיוון שאנו, אנשי הגליל, מורגלים דיינו במראות החרמון, נתמסר מן הסתם לאגם הרנוע.

על קירות הרלפק מאות שטרות כסף מכל מדינות העולם (למעט סוריה), ואוסף תגי יחידות צה"ל באשר הן כאן. בן הרלפק לסועדים, עושה דרכה דרווית בלונדינית לעילא, העונה לשם מרינקה. כי גם שופי קולט עלייה מרוסיה.

האוכל טוב ומעניין, אם כי לא כל מה שכתוב בתפריט יימצא בשטח. הספציאליטה הוא סידרת המזטים, שהם 87 מיני סלטים לפתיחת האירוע.

החופשי, וממש מנגד, מגרש החניה ומסעדתו של סלים שופי בברכת רם.

ארבעה מרכיבים לו, לקומפלקס של שופי את שופי: ראשית, ביתן הפיתות הדרוזיות, הלבנה והזעיר, ממש במרכז מגרש החניה. מוגש טרי, טעים ומהביל. אפשר לטעום, אך לא כדאי לשכוע, כי עוד הדרך רב. שנית, חנות המזכרות. בקומה התחתונה של המסעדה, חנות של מזכרות ומזון. אין בכך כל רבותא, יען כי במדרחוב של דלית אל כרמל כבר שבענו שמלות ומוצרי עור די והותר. אך מפיות התחרה, למשל, אכן עבודות יד המה. נשות מגדל שמס אורגות אותן בביתן.

השפיץ של הפירמידה

אך גולת הכותרת היא דווקא הפלאפל. "תיקה איזה פלאפל בקרית שמונה או חיפה, תזרוק אותו לקיר, יחזור בחזרה כמו אבן. אני לא יודע ממה הם עושים אותו. אני עושה מחמוס, פול ושם קצת פטרוזיליה. פלאפל כזה כמו אצלנו לא תמצא באף מקום אחר בעולם", נאום מר שופי. אמת ויציב, חברים. כופתאות הפלאפל הן פשוט מעולם אחר. גדולות, רכות ופחוסות, ומדיפות ריח וטעם של סריות, וחזותן ירקקה מעט. וכאן כדאי בהחלט להתכבד כמנה אחת

בית העסק
המצטיין
בענף המחשבים
לשנת 92-93

מתן הגליל

היטעים האישיים שלך למיכון ומיחשוב משרדך!

משווקים:

- פקסימליות, מכונות צילום מסמכים, מכונות חישוב וקופות רושמות, אקדחי מחירים וגלילי נייר.
- חייגנים אוטומטיים, מזכירות אלקטרוניות, טלפונים אלחוטיים, מערכות רב קווינות.
- מחשבים, מדפסות, ריהוט וציוד עזר למחשבים, תוכנות לימוד

מתן הגליל
בנין צחר (ליד פוטו עזרא)
טל. 949293, 06-943332 קרית שמונה

בת האיכר

מסעדה כפרית

רח' הראשונים טל. 944177 מטולה

הערב אביב!

ביום שישי 30.4.93 בשעה 23.00
נשיר ביחד עם בני והגיטרה
"שירי אביב אל תוך הלילה"

המטעמים
הרגילים
והטובים שלנו!

כניסה: 10 ש"ח (כולל כסית יין)
נא להזמין סקוסות מראש.

★ עוגות ביתיות

טל. להזמנת:
944177

כשבחזר הב...
באים לאכול
ב"בת האיכר"